

DELAVSKA POLITIKA

GLASILO SOCIALISTIČNE STRANKE JUGOSLAVIJE.

Izhaja vsako sredo in soboto.

Uredništvo je v Mariboru, Ruška cesta 5.

Rokopisi se ne vračajo. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo.

Uprava: Maribor, Ruška cesta 5.

Ček. račun: 14.335. Reklamacije se ne frankirajo.

Naročnina za državo SHS znaša mesečno 10 Din, za inozemstvo mesečno 15 Din.

Malih oglasov, ki služijo v posredovalne in socialne namene delavstva ter nameščencev, stane vsaka beseda 50 para. Debela tiskana beseda stane 1— Din. Malih oglasov trgovskega značaja, stane beseda 1— Din. V oglasnem delu stane petitna enostolpna vrsta 2-25 D. Pri večjem številu objav popust.

Št. 154.

V Mariboru, sreda 20. oktobra 1926.

Leto I.

Na delo za našo stranko!

V zadnjem času se je vršilo širrom Slovenije nbroj shodov, ki so lepo uspeli in pokazali, da se delovno ljudstvo vrača v delavske razredne organizacije, da jim zaupa, da se zaveda, da je le v vsestranskem delu na kulturnem, strokovnem in političnem polju rešitev pogaženih in izkoriščanih ljudskih mas.

Protetni shodi proti poslabšanju stanovanjskega zakona so pokazali, da se le naše delavske organizacije resnično bore za najnujnejše ljudske potrebe, da znajo braniti ogrožena delavska prava in naskočiti razsajajočo socialno in politično reakcijo in ves sedanji krivični, za potrebe širokih mas gluhi in slepi režim.

Na drugi strani pa priča tudi vse izobraževalno delo, ki ga vrše naše kulturne organizacije potom knjižnic, tečajev, predavanj, izletov, potom organiziranja delavskih telovadnih enot, potom izdajanja socialističnih knjig, brošur, časopisov, da bijejo le naše kulturne ustanove sistematski duševni boj proti temi in nezavednosti, proti predsodkom in lažem današnje družbe.

Toda poleg strokovnih, kulturnih in drugih vsakovrstnih organizacij imamo tu tudi svojo politično socialistično organizacijo, ki je že igrala in bo še, glavno vlogo pri delu in borbi za potlačene delavske pravice. Le žal, da se je v zadnjem času pozabilo na posebno veliki pomen, ki ga ima socialistična politična organizacija za razredno delavstvo. Kako ceniti in soditi delo svoje politične organizacije, je lahko naš čitatelj razvidel iz članka, ki smo ga objavili v »Delavski Politiki«

o delovanju avstrijske socialno demokratične stranke v preteklem letu. Iz onega članka je razvidno, da smatra zavedni avstrijski delavec politično organizacijo za krono vsega razrednega organizacijskega in kulturnega dela. Tam vodi politična organizacija proletariata ves delavski pokret; strokovne, kulturne in druge organizacije le pomagajo politični organizaciji do zmage, to se pravi, pomagajo socialistični ideji do zmage!

Kako pa pri nas? Le žal, da vsaka vrsta delavskih organizacij živi preveč zase, se omejuje le na svoje specifične, strokovne, kulturne in druge naloge — to pa vsled tega, ker nam manjka močne in aktivne politične organizacije, ki naj bi nadzorovala in vodila ves delavski, razredni pokret.

Potrebno je zato, da obrnemo pozornost vseh naših somišljenikov na potrebo, da se tudi politično organizirajo v naši socialistični stranki, če so pa že organizirani, da delajo aktivno in neprestano za razširjenje politične organizacije, ki mora postati tudi pri nas vodilna sila vsega razrednega delavskega gibanja.

Notranji položaj je tak, da bo treba kmalu napeti vse sile, da se delavstvo tudi v političnih borbah uveljavi — zato treba nemudoma na delo, da razširimo, ojačimo in aktiviramo bolj in bolj našo politično stranko.

In ž njó vred je treba tudi pridno na delo za naš strankin tisk, zlasti za našo »Delavsko Politiko«, ki je glavno glasilo te stranke in ki brani pogumno pravice in potrebe delavstva. — Na delo za stranko in za njen tisk!

Po vladni krizi.

Vladna kriza se je zaenkrat zaključila tako, kakor je hotel in želel sam gospod Uzunović: njegova ostavka ni bila uvaževana in vlada narodnega sporazuma je ostala v sedlu. S to rešitvijo sta kajpak zadovoljna i Uzunović i Radić — če je zadovoljen tudi narod, se ne vpraša.

Nekateri listi so izražali svoje začudenje nad tako nenadno in nepričakovano rešitvijo, pozabljajoč pri tem, da bi se morali pravzaprav čuditi, če bi se pri nas rešile enkrat vladne krize na bolj pravičen in koristen način. Še vsaka vladna kriza se je doslej rešila pri nas tako, kakor bi se po zdravi pameti najmanj morala. Vsaka nova kriza je splošno politično krizo še poslabšala in poostrišla — in sam bog ve, če bo

sploh našla kdaj ta večna notranja kriza svoj kolikortoliko normalen izhod.

Že v članku o demisiji Uzunovićeve vlade, ki smo ga objavili v zadnji številki »Delavske Politike«, smo poudarjali, da ni izključena možnost, da se vladna kriza tudi topot še ne bo rešila, nego da ostane vse pri starem, da se bo še nekaj časa nadaljevalo s politiko nedelavnosti in brezglavosti — v izključno čast in korist radikalsko-radićevskega narodnega sporazuma. S tem, da je Uzunovićeva vlada ostala, se je ta neprijetna domneva uresničila. Računati moramo, da bo za nekaj časa ostalo vse pri starem — to se pravi, da ne bo nič z rešitvijo gospodarske krize, in da se bodo socialne in politične prilike še poslabšale.

Zavedamo se pa, da tudi temu drugemu Uzunovićevevu kabinetu ni usojeno dolgo in srečno življenje. Dobršen del radikalne stranke same je močno proti tej in taki rešitvi, in ni izključeno, da bodo lepega dne i radikalcii sami pustili Uzunovića na cedilu. Pašić se že vrača v Beograd in njegovi prijatelji zahtevajo, da mora prevzeti on vlado in razpisati volitve. Če pojde tudi to gladko, je seveda drugo vprašanje, kajti tudi proti Pašiću so zelo uplivne sile.

Izleđa, da so na to vladno rekonstrukcijo uplivali tudi zunanje-politični razlogi. Italija tirja odobritev Nettunskih konvencij, ki se ji zde ogrožene po nenadnem tajinstvenem sporazumu z Madžarsko, o katerem do danes še živ krst ne ve, kako se je rodil in kakšne posebne sorte je.

Bo pač že dosti in preveč, če se bo Uzunovićevevu kabinetu posrečilo urediti nekatera najnujnejša mednarodna vprašanja — nato bo pa moral neizbežno izginiti s svojim takozvanim narodnim sporazumom vred, kajti toliko je že danes jasno, da dolgega in slavnega življenja ta vlada ne bo dočakala.

Na to se bo najbrže začela spet stara igra intrig in kombinacij, zamenjale se bodo vlade in ministri, vladali pa bodo še vedno samo in samo radikali, kajti vse druge stranke so samo zato tukaj, da jih oni sučejo, premetavajo in izigravajo.

Narodi pa naj čaka. Saj niso radikali in druge meščanske stranke zanj tukaj in vlade se ne sestavljajo z ozirom na potrebe delovnega ljudstva. Vsaj pri nas ne!

Mednarodno delavstvo za svojo obrambo

Znani voditelj avstrijskega socialističnega gibanja dr. Otto Bauer je na ustanovnem sestanku delavske mednarodne obrambe na Dunaju deljal v imenu socialistične delavske internacionale, da zasleduje socialna demokracija miren razvoj, da pa se bo proti nasilnim organizacijam nasilja borila z vsemi sredstvi. Umestno je, da priobčimo odstavke njegovega govora:

»Milijoni, ki so videli razmesarjena trupla na evropskih bojiščah, se po zaključenju krvave tragedije niso vrnili domov z željo, da bi se nasilja nadaljevala. Vrnili so se na svoje domove prepričani, da je bila vojna krvava brutalna drama, da so padli milijoni, ki bi lahko živeli. Vrnili so se prepričani, da je življenje vsakega človeka sveto in da ga je treba varovati. Zato so tisti milijoni, ki so se vrnili z bojišč, prinesli s seboj misel, da je treba družbo preurediti, preurediti jo tako, da se taka klanja ne bodo nikoli več ponovila. Videli so, da so vojne usodne za sve človeštvo. Konflikti, ki bi nastali v bodoče, naj bi bili boj razuma z razumom, ne pa brutalne sile z brutalno silo.

To je bilo jedro revolucije, ki je vrgla dinastije Romanovcev, Habsburžanov in Hohenzollerncev, tri dinastije treh mogočnih militarističnih držav.

Mi vsi vemo, da demokracija v svojem početku ni nič drugega, kakor nova forma razredne buržuazne vlade. Toda ta razredna nadvlada buržuazije v demokraciji ne sloni na političnih privilegijih, pač pa na dejstvu, da je buržuazija vsled svojih tradicij, s svojo ekonomsko silo, s svojo cerkvijo in svojim časopisjem še vedno v stanju, obdržati velike ljudske množice duhovno pod svojim vplivom. Zato je izgledalo, da bomo duševno temo, neznanje množic, z lahko porazili s svojo intelektualno misijo, da bomo z enostavno umsko propagando osvobodili ljudske množice tega vpliva in priborili vlado delavskemu razredu z močjo razuma, z duhovnim spopadom človeka s človekom in ne s krvoprelitjem. Ko je delavsko ljudstvo še gojilo tako upanje, se je pa pojavila reakcija od dežele do dežele in pokazala, kako se zadržujejo kapitalisti napram demokraciji.

Stali smo ob grobu Matteottija, ob grobovih vseh tistih, ki jih je pomoril italijanski fašizem; ob grobovih

Szomogyja in Bascota, ob grobovih tisočev, ki so umrli v ječah, jetniških taborih in na vislicah Horthyjevega terorističnega režima; ob grobovih sodrugov, katere so pomorili nemški hakenkreuzlerji; in tukaj v Avstriji ob grobovih Müllerja, Birneckerja in Stilla. Videli smo vse te umore in šli skozi velike preizkušnje. Da, naša želja je boriti se z duševnimi sredstvi toda kakšne koristi imenujemo svitli meč za človeka, ki ga dan na dan grabi za vrat banditska roka reakcije? Da, mi resnično želimo zgraditi nov svet v miru. Toda kaj koristi, če pa naš hlapci reakcije dneвно naskakujejo in nam izbijajo iz rok zidarska orodja? In tako se je ustalila ideja: Mi moremo uspešno voditi borbo razuma proti reakciji samo tedaj, ako ga štiti in straži fizična sila.

Delavski razred vsake dežele ima svoje preizkušnje, on ve, da so kapitalisti lojalni demokraciji samo toliko časa, dokler večina ljudstva glasuje za kapitalistične interese. Kakor hitro pa spozna, da demokracija ogrožava njihove interese in postane nevarna njihovi vladi, tedaj se buržuazija nasloni popolnoma na brutalno silo, da si ohrani oblast. Mar nismo videli te dni, v dneh junaških bojev angleških rudarjev, kako se je celo v državi starodavne demokracije nagnil kapitalizem k fašizmu, takoj ko je videl, da preti nevarnost njegovim interesom?

Ko bomo šli jutri po Ringu, ne bomo igrali vojake, kajti to kar delamo, ni igra, pač pa čisto resna stvar, tako resna, da nam je sveta.

Naša obramba znači zaobljubo, da bomo pazili na sovražnike, zato da bo delavski pokret lahko delal duševno naprej in gradil novo družbo s sredstvi razuma, ne da bi bil v nevarnosti pred zavratnimi napadi fizične sile brutalnih reakcionarjev zaobljubo, da bo stražila delavski pokret v tem socialističnem mestu, da bo lahko nemoteno delal za gospodarsko rekonstrukcijo, varen pred fizično silo fašističnih in monarhističnih tolpa; za zaobljubo, učiti našo mladino, da tisti, ki ni pripravljen živeti in delati za svodobo in če treba, tudi umreti zanj, ni vreden svobode; zaobljubo, nadaljevati z ogromnim delom, katerega so prošli dnevi velikih manifestacij v tem mestu tako gloriozno osvetlili; nadaljevati z delom ne le v znamenju mlačne neodločnosti, ki bi edino prinesla nesrečo delavstva, ampak s sklepom, da

Enrilo
Splošno priljubljen
kavni nadomestek
okusen i cenen.
Dobiva se v vseh
dobro asortiranih
kolonijalnih trgovinah.

Dnevne novice.

Z rekonstrukcijo Uzunovičevega kabineta je postalo še bolj jasno, da je parlamentarizem pri nas le videz, maska, za katero se skriva kruti obraz diktature. Uzunovič sam je danes načelnik vlade zgolj zato, da nes načelnik vlade zgolj zato, da služi s svojim kabinetom prikrivanju pravega stanja. V našem političnem življenju ne odločujejo že dolgo več parlamentarni činitelji, in če gospod Radić šari še vedno po deželi z demokracijo, narodnim sporazumom, seljaško politiko, vara sedaj najhujše sebe in narod. Pravzaprav, če prav premislimo, je Uzunovičev kabinet v nekem pogledu manjše zlo, kajti v sedanjih prilikah bi mogli prav lahko dobiti vlado, ki bi bila še manj ustavna in parlamentarna, kakor je sedanja provizorična vlada.

Zaščita najemnikov. Nenadna odstavka Uzunovičeve vlade, ki je medtem spet prevzela vodstvo državnih poslov, je trenutno odvrgla pozornost javnosti od nekaterih nujnih vprašanj, ki bi jih bil moral parlament rešiti. Stanovanjski zakon n. pr. bi moral pred parlament, in še marsikateri drugi zakon. Glede stanovanjskega zakona so naše organizacije izvršile v javnosti zelo močno akcijo, in radovedni smo, če bo vlada v zvezi s tem protestom vendarle hotela uveljaviti svoj načrt zakona, ki nima, tako kakor je sedaj sestavljen, več nobenega pomena za najemnike. Potrebno je na vsak način, da se protestna akcija najemnikov nadaljuje. Centralni sekretariat Delavskih zbornic je tudi poslal na vladno predsedništvo, na vse ministre in na vse predsednike poslanskih klubov vlogo, v kateri povdarja, da se iz vladnega načrta vidi, da se hoče v stvari ukiniti, odnosno onemogočiti vsako uspešno zaščito najemnikom, in zahteva zato, da se enostavno podaljša veljavnost starega zakona. Prizadeti najemniki naj budno zasledujejo delo vlade tudi sedaj in naj branijo svoje pravice.

V znamenju razorožitve. Ninčič je predsedoval zadnjim sejam Zveze narodov in vsaka njegova beseda je bila že več kot točna fraza, da dela on za mir v Evropi — točna zlasti zato, ker tem njegovim besedam nihče verjel ni. Ob vsaki priliki, zlasti ko se v parlamentu razpravlja o naši zunanji politiki, slišimo od naših ministrov, ki vedrijo in oblačijo nad usodo vedno pokornih in z vsem zadovoljnih Jugoslovancev, samo besedo o miru in o mirovni ljubni naši vladni politiki. Sedaj so pa oblasti glasom vesti baje izdale neko naredbo, glasom katere bodo šolski mladini, ki še danes trpi na posledicah grozne vojne, v šoli s filmi razkazovali, kako moderno je urejena češka vojska. Tako se pojde tedaj danes že med mlado decoskanoni in tanki, mesto da bi se šlo s knjigo med vojake. Že tam se naj mladina pokvari, že tam se jo naj navduši za vojskovanje. In vse to se godi pod vedno človečansko in na vekomaj mirotvorno Radić-Pašičevo vlado. Socialistična stranka si bo pridobila nevenljivih zaslug za ljudstvo, če bo vse svoje vzgojno delo usmerila le za vzgojo sovraštva do vojne.

Politika narodne kapitulacije. V Beogradu vladi je kriza permanentna, če ni aktivna je pa latentna. Št. Radić je dal zopet povdarka krizi s svojim nastopom v Zagrebu, ko je kot šef vladne stranke delal medklice ali vsaj godrnjal med govorom ministra. Seveda ni to edini vzrok. V nedeljo so pa že poročali, da vlada ostane. Radić je moral torej temeljito kapitulirati, a da ne postane preobjosten, ga strahijo, da pride Radićev bavlav, sam Pašić v Beograd. Pašić je menda že v Beogradu, zato Radiću vstajajo lasje. Ves ta razvoj pa ni nič čudnega, če pomislimo, da Radić venomer napada svoje zaveznike radikale, si jih hujska na vrat, na drugi strani pa zopet trdi, da brez radikalov in radićevcev ni sporazuma. Radikali čutijo, da ta taktika Radićeva razjeda enotnost radik. stranke, zato se mnogo radikalov bori proti Radiću. In Pašić, ta bo proces pospešil, toda ne verujemo, da v prilog Radića.

Dr. Korošec bi rad postal minister.

V »Jutru« smo čitali, da je Radić potegnil dr. Korošca, ker se je na svojo roko pogajal z njim o vstopu dveh klerikalcev v vlado. Zdi se nam, da je »Jutro« potegnilo svoje čitatelje. Radić, če se je pogajal s Koroščem, je hotel potegniti radikale, ali pa kvečjemu se približati sedanji opoziciji, ako bi morali radićevci zapustiti vlado. Kar se pa dr. Korošca tiče, bodo njegovi poslanci nehali biti tigri, čim pridejo v vlado. Vsaj to izjavljajo sami. Ako so bili klerikalci doslej tigri, so bili to bolj iz sovraštva do slovenskih samostojnih demokratov, kakor pa iz sovraštva do razmer v državi in zaradi vladajočih radikalov. Klerikalcem je šlo za politični prestiž v Sloveniji, ki so ga branili s svojo dosedanjo opozicijo, zahtevo po avtonomiji in širokoustnim kričanjem. A danes! Nekaj nade imajo, pa so postali lojalni. Avtonomija, korupcija, besno sovraštvo proti samostojnim demokratom, vse je kar čez noč takorekoč skopnelo.

Modre razprave je vodil nekaj tednov na svojih sestankih »Pod lipo« v Ljubljani znani Zvonimir Bernot. Govoril sem z nekaterimi sodruki o teh razpravah in vsak se mi je pomilovalno nasmehnil ter izjavil, da res ne ve, ali je zvit, premeten ali naiven. Vsaka debata, če je bila še tako resno zasnovana, je na teh sestankih zvođenela v nič. Ena njegova misel, ki je izvirno njegova, pa je zmagala. Sklenilo se je, da se izvedejo v Ljubljani predvolitve. Za stroške bo prispeval vsak volilec nekaj dinarjev na podlagi proračuna za izvedbo predvolitev. Ali bodo volili s kroglicami, ali kako drugače, tega pa nisem mogel poizvedeti. Da boste vedeli, zakaj hoče Zvonimir predvolitve, naj še povem, da bo po izidu predvolitev sestavil pravično skupno kandidatno listo. In če klerikalci dobe dve tretjini mandatov, on po nobenega, mu bo tudi prav. Zvonimir pravi, da bodo predvolitve pokazale najbolj pravično sliko, katerim strankam pripadajo ljubljanski občinski volilci. Udeleženci Zvonimirovih sestankov so seveda o teh stvarih prav resno debatirali, se kregali in Zvonimir še danes misli, kako pametna »ideja« so predvolitve. Pa tudi druge razprave so bile take, da so se jih udeleženci večinoma naveščali. Sodrugom priporočamo, da se takih neresnih prireditve ne udeležujejo, ker je škoda časa. Napravljajo naj sami diskusije ali naj čitajo dobre knjige. Nekaj jih že imamo.

Čehoslovaški poslanci v Ljubljani.

Z večjo delegacijo čehoslovaških poslancev in senatorjev v Jugoslavijo je dospelo v pondeljek, dne 11. t. m. v Ljubljano enajst socialdemokratskih poslancev, med katerimi je bila tudi ena sodružica. Socialistične poslance je pozdravil na postaji zastopnik oblastne in krajevne organizacije, zastopnica ženske organizacije, ki je poklonila češki sodružici rdeč šopek ter zastopniki drugih organizacij. Poslanci so dospeli v Ljubljano ob pol 10. uri dopoldne ter so se ob 9. zvečer zopet odpeljali. Kljub pičlo odmerjenemu času se je zbralo ob pol 3. popoldne večje število sodrugov, kjer so izmenjali med našimi in čehoslovaškimi sodrugi in sodružicami najiskrenejši pozdravi. Čehoslovaški poslanci so vzeli z veseljem na znanje kratko poročilo o razvoju in stanju našega pokreta. Sestanek z bratskimi sodrugi se je zaključil ob medsebojnem božrtilu in obljubi bratske solidarnosti v vseh bojih za pravice zatiranega proletariata.

Slavensko banko sanirajo in sestavljajo končne obračune. Tako so javljali minuli teden, sedaj pa molče. Gospodje raznih političnih strank, ki so bili direktno ali indirektno udeleženi, ali pa so še na sodelovanju pri tem ponesrečenem zavodu, so prav gotovo dobro informirani o celi stvari — pa vendar molče. Ali široka javnost tega ne sme vedeti? Ali je to samo za gospode? Ali sanirate zavod s svojim denarjem in s kakšnim? Kje ste ga dobili? Ali se ne bojite, da vas bo javnost sumila skrivde, če ne poveste, kdo je krivec!

Vedno nedosegljivo v kakovosti ostane

Schicht-ovo milo znamke „Jelen.“

Kajti nič na svetu nas ne more napoliti, da poslabšamo naše najboljše, kakovost našega mila.

Mogoče bi nam bilo poceniti naše Jelenovo milo s tem, da bi ne porabljali „tako dobre“ surovine. Ne storimo tega, kajti nam ni samo na tem, da proizvajamo „dobro milo“, temveč nam je na tem, da proizvajamo

najboljše milo!

Ali vam je znana povestica o dveh dečkih in o vreči in krompirju? Krivda bo letela na vas tudi, če molčite. Tukaj ljubezen do bližnjega ni na mestu. Gre namreč za prevelik znesek pasivnosti, če so časniške vesti resnične, da bi se smelo brez javne kontrole reševati zadevo. Kajti samo Slovenija je imela v tej banki naloženih baje okoli 120 milijonov dinarjev. V politiki ste med seboj kakor pes in mačka, o tej zadevi pa ste si prijatelji, kakor — vsaj veste kdo. To je eklatanten dokaz, da je vsa buržuazija enaka, da je tudi ves boj v politični korupciji le humbug, pesek v oči vsem tistim, ki še verujejo v demagoške fraze. Kdo vam more verovati, da ne boste, ko sedete za skupno mizo, pokrili vso politično korupcijo s plaščem ljubezni — kapitalističnega razreda seveda.

Nedeljski počitek. Zadnje čase so nekateri ljudje in organizacije pridno na delu, da odpravijo še nedeljski počitek, za katerega so se nameščenci tako dolgo bojevali. Tudi v mariborski oblasti bi nekateri celo vladni organi radi okrnili to po zakonu zajamčeno pravo. Pa ne pojde tako gladko in enostavno. Zagrebška Delavska zbornica je po nalogu centralnega tajništva Delavskih zbornic sklicala v Zemunu veliko anketo, ki je dobro uspela in sprejela več resolucij, ki jih bomo v prihodnjih številkah objavili. Zaenkrat opozarjamo vse naše nameščence in delavce, da se bo treba tudi za obvarovanje nedeljskega počitka vztrajno boriti, da bo obveljal zakon, da bo obveljalo že pridobljeno in zajamčeno pravo.

Delavske plače so zlasti v Sloveniji tako smešno nizke, da se človek vpraša, kako morejo ljudje sploh živeti. Kajti plače so pod skrajnim minimumom in se še bolj in bolj nižajo, življenske potrebe pa so še vedno ravno tako drage, kakor pred leti. In če so klavrno širomašne plače moških delavcev, so še bolj škandalozne nizke plače delavk. Zlasti delavke v konfekcijskih tovarnah zaslužijo tako malo, da se vprašamo, če ni podjetnikov samih sram, tako izkoriščati ubogi ženski rod. Za slučaj, ko zasluži delavka pri 10- do 12-urnem delu kvečjemu 11 Din dnevno! Ali je vedu izrabljanje še mogoče in ali ni oblasti, ki bi tem podjetnikom

povedalo, da tako slabo niso plačani niti plantažni sužnji v Kongu. Mlade žene delajo čez dan kot črna živina in če hočejo živeti, se morajo še ponoči prodajati. Take so danes socialne prilike pri nas.

Za obrambo delavstva. Na mednarodni socialistični olimpiadi na Dunaju so poleg delavskih telovadnih skupin korakale tudi delavske obrambne čete. Samo iz Nemčije je bilo 20.000 mož takozvane »Reichsbanner«, ki brani republiko proti kajzerizmu in proti fašizmu. Socialna demokracija avstrijske republike ima na tisoče delavcev organiziranih v svojih obrambnih četah. Mednarodna delavska olimpiada na Dunaju ni bila propaganda za šovinizem, za hujškanje ljudstva enih dežel proti drugim, ampak bila je olimpiada ljudi iz raznih dežel sveta, ki so v tem gibanju radi enega cilja: zgraditi tak družabni red, v katerem ne bo več vzrokov za vojne in v katerem bo človek svoboden. Kapitalizem bi rad pod masko fašističnih diktatur vladal z dekreti proti delavstvu, ta njegov namen pa je sklenilo evropsko delavstvo za vsako ceno preprečiti. Naše delavstvo naj sledi vzgledu ostalega delavstva.

Vzorno gerentstvo. Ozadje državotvornega in unitaristično dekoncentriranega boja proti avtonomiji ljubljanskega mesta je tvorila pri demokratih vedno le Mestna hranilnica. Pare, pare in zopet pare! Zato je šlo pri slavni demokratiški gospodi. Sedaj pa je skrahirala Slavenska banka, za očuvanje denarja vložnikov pa se je že sestel upniški odbor, ki mu načeluje gerent-demokrat. To je zanimivo iz sledečega razloga: Čegav interes pa zastopa g. dr. Dinčič Puc v tem upniškem odboru? Ne verjamemo, ker poznamo Dinka Puc, da bi bil on med največjimi upniki Slavenske banke. Zato je možno le to da bo zastopal on interese ljubljanske občine v tem neznanem upniškem odboru. Zato je nujno, da se pojasni ljubljanskim davkoplačevalcem: mar li visi tudi ljubljanska občina pri Slavenski banki? Kakor vemo, je koalicijski pod Peričevim zupanovanjem, poznavajoč razmere v banki, odpovedala naložbe Mestne hranilnice v Slavenski banki. Če je torej sedaj Mestna hranilnica angažirana pri Slavenski banki, je tedaj

